

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobkyně: **A. O. G.**, narozena X
státní příslušnice Nigerijské federativní republiky
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Athanassiose Pantazopoulosem
sídlem Slavíkova 1510/19, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-501/ZA-ZA12-K03-2023 ze dne 6. 8. 2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 6. 8. 2024 žalovaný vyslovil, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně nyní brání žalobou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že byla ve svém domě před zraky svého otce a bratra znásilněna ozbrojenými útočníky. Tento útok představoval brutální zásah do její osobnosti, intimity, cti a emoční stability. Poté nebyla téměř schopna vyjít z domu a opakovaně se pokusila o sebevraždu. Sdělila, že její bratr zemřel, když se ji při útoku pokusil bránit, následně zjistila, že byla nakažena virem HIV. Její otec situaci těžce nesl, zhoršil se jeho zdravotní stav a zemřel.
3. Žalobkyně nesouhlasila se závěry žalovaného, že policie v zemi jejího původu zvládla situaci dobře, neboť útočníci nebyli vypátráni a souzeni. Namítla, že žalovaný k hodnocení jejich tvrzení přistupoval velmi formalisticky. Podotkla, že každý žadatel o azyl má svůj individuální příběh, který nelze hodnotit povrchně, a navíc se žalovaný snažil zlehčovat prožité trauma. Připomněla, že hovořila o možné spolupráci policie s gangem, který jí napadl. Žalobkyně sdělila, že jí předložené články ve správním řízení měly sloužit k dokreslení postavení žen v nigerijské společnosti. Vyjádřila přesvědčení, že jako znásilněná žena v nigerijské společnosti by zažívala stigma, výsměch a předsudky, což sama zažila ještě před odjezdem ze země původu. Dodala, že ve správním řízení uvedla, že policie se jí ještě vysmívala a řekla jí, že se měla nechat znásilnit a její bratr by žil. Z tohoto sdělení lze podle žalobkyně dovodit, že policie nepřikládala vyšetřování významnou váhu a nehájila zájem žalobkyně jako poškozené. Směrem k argumentaci žalovaného týkající se chování k obětem znásilnění žalobkyně uvedla, že žalovaný v podstatě schvaluje chování jednotlivců, ačkoli alibisticky uvádí, že toto nečiní. Podle žalobkyně by se žalovaný měl zdržet takovýchto psychologických úvah, neboť k něčemu takovému nemá oprávnění. Dodala, že nežila bez obtíží, neboť byla neustále zavřená v jedné místnosti, nebyla schopna vyjít ven, měla sebevražedné tendence, které se i několikrát pokusila naplnit.
4. Odcestování ze země původu déle než rok po incidentu lze podle žalobkyně chápat i v tom smyslu, že se tam cítila tak nekomfortně, že byla schopna absolvovat cestu do neznámé země. Přesídlení do jiné části země její situaci příliš neřešilo a teprve po opuštění Nigérie se začala cítit lépe. Podotkla, že žalovaný uměle hledá důvody pro zamítnutí žádosti a argumentuje zcela v rozporu s důkazy nacházejícími se ve spisu. V tomto postupu žalobkyně spatřovala svévolné posuzování důkazů tak, aby se žalovanému podařilo „odůvodnit“ zamítavé rozhodnutí. Uvedla, že zákonná úprava azylových důvodů nedostatečně zohledňuje lidský faktor daného případu.
5. K odkazu žalovaného na dostupnost lékařských i psychologických služeb v Nigérii žalobkyně poznamenala, že psychologické služby využila, ale evidentně nebyly dostačující, neboť setrvala v zemi původu, kde na ní bylo vykonáno násilí a kde se i přes psychologickou podporu opakovaně pokusila spáchat sebevraždu. Dodala, že zlepšení si začala uvědomovat až v okamžiku, kdy z Nigérie odjela.
6. Podle žalobkyně musí žalovaný v řízení o azylu vycházet zejména z výpovědi žadatele, která je nosným důkazem pro posouzení žádosti. Uvedla, že sdělila podrobnosti o incidentu a předložila fotografie svých zranění, avšak žalovaný neustále hledá důvody pro zamítnutí její žádosti. Ohradila se proti tomu, že by fotografie zfalšovala či vyfotila cizí jizvy. Dodala, že při jednom z pohovorů jizvy ukázala pracovníkovi provádějícímu pohovor. V této souvislosti žalobkyně poukázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019-43, ze kterého plyne, že v případech, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele.

7. Žalobkyně namítla, že kdyby byla nucena k návratu do země původu, došlo by k porušení mezinárodních závazků České republiky, především Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků a článků 3 a 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalovaný podle ní přihlédl k jejím poměrům jen formálně. Taktéž konstatovala, že stanovením lhůty k vycestování z území České republiky by došlo i k porušení článku 8 Úmluvy, tedy práva na respektování rodinného a soukromého života. V tomto ohledu uvedla, že otázky lidských práv musí být důkladně zkoumány již od počátku řízení o udělení mezinárodní ochrany a že při posuzování reálné hrozby porušení základních lidských práv a svobod ve vztahu ke konkrétní osobě v rámci azylového řízení je zapotřebí vycházet z konkrétních podmínek.
8. Dále žalobkyně uvedla, že v souvislosti s nákazou HIV podstupuje pravidelné kontroly svého zdravotního stavu, užívá léky a podrobuje se lékařsky doporučeným vyšetřením. Poznamenala, že pro úspěšnou léčbu je třeba mít také stabilní zázemí a být v psychické pohodě. Kdyby byla žalobkyně nucena opustit Českou republiku a vrátit se do Nigérie, kde nemá žádnou podporu rodiny, finanční zázemí ani ubytování, znamenalo by to porušení jejího základního lidského práva na lékařskou péči. V případě jejího návratu do vlasti není vyloučeno, že by se její psychický i fyzický stav významně zhoršil.
9. Podle žalobkyně by státní orgán při rozhodování neměl připustit domněnku vyvolání problémů z hlediska článku 3 Úmluvy, jestliže existují závažné a ověřitelné důvody domnívat se, že dotyčný by byl podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, včetně přímého ohrožení na životě. Žalovanému také vytkla, že se nedostatečně vypořádal s otázkou, zda země jejího původu je místem s plnou garancí lidských práv, o čemž nejlépe vypovídá přístup státního aparátu k jejímu bratrovi. Azylové řízení by podle ní mělo v tomto ohledu představovat důkladný přezkum. Poukázala na zásadu *non-refoulement*, jejíž dodržování má za následek povinnost státu zacházet s cizincem jako s uprchlíkem, dokud není rozhodnuto o jeho statusu. Článek 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků se podle jejího názoru neomezuje pouze na uznané uprchlíky, ale vzhledem k deklaratorní povaze uznání právního postavení uprchlíka i na všechny žadatele o azyl.
10. Závěrem žalobkyně shrnula, že žalovaný postupoval v rozporu s § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a s články 6 a 8 Úmluvy, nesprávně posoudil její žádost, nezohlednil předložené důkazy a samoučelně vyhodnotil jejich význam, přičemž pouze hledal důvody pro zamítnutí žádosti. Dodala, že žalovaný nedostatečně posoudil dopady rozhodnutí do jejího soukromého života (onemocnění, psychický stav, prožité útrapy).
11. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována, hrozila jí vážná

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

újma nebo byla pronásledována ve smyslu § 12b zákona o azylu nebo jí hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.

13. K incidentu podle žalovaného došlo před více než pěti lety a žalobkyně se od té doby byla schopna i v rámci Nigérie přestěhovat. Podle své výpovědi žije na území České republiky běžným životem. Žalovaný poznamenal, že žalobkyně má vysokoškolské vzdělání, tedy lze předpokládat její opětovné zapojení se do společnosti, kde se narodila, vyrůstala a posléze pracovala a žila. Rovněž sama potvrdila, že na území Nigérie jsou dostupné jak lékařské, tak i psychologické služby, které již navíc využila.
14. Dále žalovaný sdělil, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejímu věku. Současně však nenalezl žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Žalovaný si je vědom, že se žalobkyně léčí s onemocněním HIV, ale z posudku její ošetřující lékařky vyplynulo, že žalobkyně je na standardní HIV léčbě, bez závažnějších komplikací, které by jí zásadně omezovaly v běžném životě, a dochází i do zaměstnání. Současně v zemi jejího původu je léčba HIV dostupná, včetně jí používaných léků, tudíž se nejedná o důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobkyně se jeho udělení ani nijak výslovně nedomáhala. Odmítl jednotlivé žalobní námitky, neboť veškerá tvrzení žalobkyně podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobkyně

16. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které odkázala na podanou žalobu a dodala, že žalovaný nepřestává její situaci zlehčovat. Uvedla, že odůvodnění napadeného rozhodnutí se zakládá na domněnkách a neopodstatněných závěrech.

Ústní jednání

17. Při jednání soudu konaném dne 28. 7. 2025 zástupce žalobkyně uvedl, že se jedná o velmi citlivý případ, který se dotýká lidské důstojnosti žalobkyně. Připomněl, že žalobkyně byla ve svém domě v Nigérii znásilněna, znetvořena (zjizvena na těle) a ve stejném okamžiku přišla o svého bratra. Místní policie se podle zástupce žalobkyně případu nijak zvlášť nevěnovala, k žalobkyni se chovala s naprostým nedostatkem empatie a s výsměchem; pachatelé dosud nebyli odsouzeni. Následně žalobkyně zjistila, že byla nakažena virem HIV. Žalobkyně se v Nigérii dvakrát pokusila o sebevraždu, protože nebyla schopna se z takových ran osudu vzpamatovat. Žalobkyně podle svého zástupce nemohla přesídlit do jiné části Nigérie; byla a je stigmatizována. Namísto toho, aby se vzdala, se žalobkyně rozhodla utéct a začít znovu v jiné zemi. V České republice žalobkyně pracuje, aby měla lepší zdravotní péči, kterou nutně potřebuje. Konstatoval, že žalobkyně je již tři roky v péči MUDr. K., podstupuje pravidelné kontroly a užívá léky. Zástupce žalobkyně navrhl, aby soud provedl dokazování níže uvedenými lékařskými zprávami a výsledkem MUDr. K. k prokázání probíhající léčby na území České republiky, která je pro žalobkyni nezbytná. Návrat do Nigérie by znamenal zhoršení zdravotního stavu žalobkyně, porušení jejího práva na lékařskou péči a čl. 3 a 8 Úmluvy. Zástupce žalobkyně zdůraznil, že léčba HIV v Nigérii není pro žalobkyni dostupná; žalobkyně tam nemá žádné zázemí, rodinu, podporu, lékaře ani zdravotní pojištění. Podle zástupce žalobkyně je pro úspěšnou léčbu třeba mít stabilní zázemí a být v psychické pohodě. Dále konstatoval, že rozhodnutí ve věci správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhoštění žalobkyně dosud není pravomocné, o odvolání žalobkyně dosud nebylo rozhodnuto.

18. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém jsou věrně popsány všechny podstatné okolnosti, a na písemné vyjádření k žalobě. Upozornil na to, že v lednu 2025 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, které vychází ze stejného skutkového stavu jako napadené rozhodnutí. Podle stanoviska Ministerstva vnitra, vydaného ve zmíněném řízení, je vycestování žalobkyně do Nigérie možné. Pověřený pracovník žalovaného uzavřel, že žalobkyní uváděné důvody nespadají pod přísná kritéria zákona o azylu.
19. Soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) neprovedl žalobkyní navržené dokazování lékařskými zprávami z Fakultní nemocnice Bulovka ze dne 6. 3. 2025 a 31. 3. 2025, z radiologie ze dne 4. 7. 2025 a z radiodiagnostické kliniky ze dne 27. 6. 2025 a výsledkem MUDr. B. K. Soud vycházel z toho, že onemocnění žalobkyně virem HIV žalovaný nijak nezpochybňoval, je doloženo lékařskými zprávami založenými ve správním spisu, a proto není třeba k tomu provádět další dokazování (lékařské zprávy ze dne 6. 3. 2025 a 31. 3. 2025 a výsledkem MUDr. K.). Pokud jde o lékařské zprávy ze dne 27. 6. 2025 a 4. 7. 2025, soud připomíná, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného; tyto lékařské zprávy popisují stav 10 měsíců po vydání napadeného rozhodnutí, a soud k nim proto nepřihlížel.

Posouzení věci soudem

20. Žaloba není důvodná.
21. Nejprve se soud zabýval námitkou porušení § 3 správního řádu, tedy že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„řízení o udělení azylu je (...) specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobkyně tyto podmínky nesplňuje
22. Žalovaný si jako podklad opatřil rozhodnutí o předcházející žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 5. 2020, č. j. OAM-1067/ZA-ZA12-D02-2019; Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 10. 2023, č. j. 126255-6/2023-LPTP, nazvanou Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí; Informaci z Fakultní nemocnice Bulovka ze dne 1. 11. 2023 (obsahující lékařskou zprávu ošetřující lékařky žalobkyně MUDr. Králíčkové ze dne 27. 10. 2023); Informaci EUAA - MedCOI ze dne 5. 4. 2024, č. j. AVA 18010, týkající se dostupnosti lékařské péče v Nigérii; Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2023 ze dne 12. 4. 2024; Informaci Ministerstva vnitra,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 7. 2023 o bezpečnostní a politické situaci v Nigérii a Informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 10. 2023 nazvanou Boko Haram. Součástí správního spisu je i protokol o výsledku žalobkyně ve věci správního vyhoštění ze dne 24. 4. 2023.

23. V kontextu žalobkyní uplatněných tvrzení soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobkyně měla ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesla veškerá skutková tvrzení, která považovala za podstatná. Soud dále konstatuje, že žalobkyně se s podklady rozhodnutí seznámila a vyjádřila se k nim, přičemž žalovaný se jejím vyjádřením včetně doložených zpráv v napadeném rozhodnutí zabýval.
24. S přihlédnutím k výše uvedenému hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
25. Podle § 2 odst. 6 věty druhé zákona o azylu platí, že *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
26. Podle § 12 zákona o azylu platí, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) *je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) *má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
27. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že *nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
28. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* V odstavci 2 téhož ustanovení je pak definováno, že *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
 - a) *uložení nebo vykonání trestu smrti,*
 - b) *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
 - c) *vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
 - d) *pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
29. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobkyně uváděla dne 25. 4. 2023 při poskytnutí údajů potřebných k žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízení, dospěl soud k závěru, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (v Nigérii) vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně výslovně uvedla, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani skupiny a nevyvíjela žádnou politickou aktivitu.

30. Z žaloby vyplývá, že žalobkyně má strach z důvodu znásilnění gangem v zemi původu. Žalobkyně ve svých námitkách zejména vyjádřila nesouhlas se závěry žalovaného a s hodnocením jejích tvrzení.
31. Žalovaný se incidentem, při kterém k rodině žalobkyně do bytu vnikli členové gangu, kteří kradli a znásilnili ji, podrobně zabýval zejména na stranách 11 až 13 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že obavu žalobkyně nelze považovat za azylově relevantní, neboť se jedná o důsledek špatné bezpečnostní situace (popř. nedobré ekonomické situace). Poukázal na skutečnost, že výpověď žalobkyně vykazuje mnoho zásadních rozporů, např. ohledně počtu osob, které ji měly znásilnit; okolností jejího říznutí; jak se znásilnění odehrálo; jak a kdy došlo ke smrti jejího bratra. Žalovaný však dospěl k závěru, že znásilnění žalobkyně nelze vyloučit, neboť v potaz lze vzít jistý časový odstup od události i traumatizující obsah incidentu. Za prokázanou žalovaný považoval skutečnost, že primárním cílem ozbrojené zločinecké skupiny nebylo žalobkyni znásilnit. Současně se nejednalo o útok pouze na její rodinu. Podle žalovaného šlo zjevně o snahu nelegální ozbrojené skupiny několika mužů se nezákonně obohatit násilným vniknutím do několika bytů, kde žila i žalobkyně se svým otcem a bratrem. Poukázal na skutečnost, že nezákonné jednání bylo nahlášeno na policii, která dorazila na místo činu. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobkyně se stala obětí nelegálního jednání soukromých osob, jednalo se o naprosto ojedinělou skutečnost, která vyplývala ze špatné bezpečnostní situace v místě jejího bydliště, což však není důvodem pro udělení azylu. K žalobkyní tvrzené nečinnosti policie a jejímu spojení s gangem žalovaný uvedl, že hodnocení nigerijské policie žalobkyní posoudil jako hodnocení osoby postižené trestným činem. Poukázal na skutečnost, že žalobkyně rovněž uvedla, že policie se snažila gang najít, a neví, jestli byl případ oficiálně uzavřen. Ačkoli se žalobkyně obávala opakování násilí, tak ve stejném bytě zůstala několik měsíců, aniž by uvedla jakékoli negativní kroky členů gangu. Podle žalovaného je možné dospět k závěru, že i po návratu do země původu, a to na žalobkyní zvolené místo, lze předpokládat pomoc a ochranu policie i v popsáném případě násilí, které je trestné a v Nigérii policií i soudy vyšetřované. Zdůraznil, že žalobkyně byla v nemocnici ošetřena, po potvrzení nákazou HIV jí byla nabídnuta následná péče, byla v péči psychoterapeutky.
32. Soud prostudoval tvrzení žalobkyně týkající se uvedeného incidentu a ztotožnil se se závěrem žalovaného, že se jednalo o akt soukromých osob. Nic na tom nemohla změnit ani tvrzení žalobkyně o propojení gangu s nigerijskou policií, neboť její tvrzení byla nekonkrétní a spíše se jednalo o pouhé domněnky žalobkyně.
33. K tomuto soud uvádí, že žalovaný si jako podklady svého rozhodnutí opatřil aktuální informace o zemi původu žalobkyně. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2023 ze dne 12. 4. 2024 vyplývá, že mezi významné problémy v oblasti lidských práv v Nigérii patří i rozsáhlé genderově podmíněné násilí, včetně domácího násilí nebo násilí vůči intimnímu partnerovi, sexuálního násilí, sňatků s dětmi, sňatků s osobami v raném věku a nucených sňatků, mrzačení ženských pohlavních orgánů či ženské obrázky a jiných forem tohoto násilí. Genderově podmíněné násilí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zahrnující nucené sňatky, sexuální otroctví a znásilnění páchaly rovněž skupiny Boko Haram a Islámský stát. Vláda útoky spáchané těmito skupinami vyšetřovala. Z citované zprávy dále vyplývá, že znásilnění žen zákon klasifikuje jako trestný čin, ale znásilnění mužů nikoli. Rovněž znásilnění mezi manželi nebylo klasifikováno jako trestný čin a zákon klasifikoval různé formy domácího násilí, ale vláda tato ustanovení neaplikovala účinným způsobem. Tresty pro osoby odsouzené za znásilnění a sexuální napadení byly nejednotné a často mírné. Federální zákon stanovil tresty pro pachatele starší 14 let v délce od 12 let až po doživotí. Rovněž stanovil, že obětem musí být poskytnuty různé formy pomoci, obsahoval ustanovení na ochranu totožnosti přeživších obětí znásilnění a uděloval soudům pravomoc přiznat přeživším patřičné odškodnění. Tento federální zákon však nebyl přijat ve všech svazových státech a soudy se ve většině případů řídily zákony svazových států, které obvykle umožňují mírnější tresty. Vláda obětem sexuálního násilí poskytovala přístup k věkově přiměřeným službám pro sexuální a reprodukční zdraví. Přeživší oběti, které vyhledaly a měly přístup k příslušné péči, obdržely služby pro testování HIV, byla jim poskytnuta postexpoziční profylaxe, antiretrovirové služby, nouzové antikoncepční prostředky, testování, léčba pohlavně přenosných chorob, právní podpora a další služby, například doporučení pro obdržení dlouhodobější psychosociální podpory.

34. Otázkou pronásledování a obav z případných výhružek ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, podle něhož vyhrožování ze strany soukromé osoby není bez dalšího důvodem pro udělení azylu. Z ustálené judikatury tak vyplývá, že *„potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53). V této souvislosti Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47, rovněž konstatoval, že *„tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod“*. Ze shora uvedeného je zřejmé, že původcem pronásledování i vážné újmy podle zákona o azylu tedy mohou být za určitých podmínek i soukromé osoby.
35. Případ žalobkyně však pod výše popsané situace zjevně nespadá. Incident byl policii nahlášen, na toto oznámení se policie dostavila na místo činu. Následně byl incident na policii rovněž nahlásit otec žalobkyně, který se u policie dále dotazoval, jak vyšetřování probíhá. Skutečnost, že podle žalobkyně policie pachatele nevypátrala, však neznamená, že se případem nezabývala. V této souvislosti soud poznamenává, že žalobkyně sama uvedla, že pachatelé měli na sobě masky, takže jejich identifikace byla pro policii ztížena. Soud nepřehlédl, že jakkoli žalobkyně ve svých výpovědích tvrdila, že policie po zahájení vyšetřování nic nedělala a nikoho nevypátrala, tak při pohovoru dne 20. 2. 2024 uvedla, že se *„jednalo o velký incident, kdy udělali nájezd na celou ulici a pronikli do více domů, nahlásili to na policii. O pár dní později jeden z nich zemřel a dál se to nesledovalo, nevyšetřovalo“*. Skutečnost, že jeden z pachatelů zemřel, znamená, že policie se případem zabývala, neboť minimálně jedno z pachatelů se jí podařilo identifikovat. Tvrzení žalobkyně, že policie

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v jejím případě nepostupovala správně, vyhodnotil soud jako pouhou nepodloženou spekulaci. Soud dodává, že žalobkyni se po incidentu dostalo lékařského ošetření a terapeutické pomoci.

36. Soud rovněž nepřehlédl, že podle výše citované zprávy dochází v zemi původu žalobkyně k častějším útokům na ženy, než je tomu v České republice. Z této zprávy však vyplývá, že tyto útoky jsou často spojeny s organizacemi Boko Haram či Islámský stát nebo k nim dochází ze strany manželů či partnerů. Současně je znásilnění trestným činem, který policie vyšetřuje a ze strany státu lze pozorovat snahy o přísnější postihování pachatelů a větší pomoc obětem znásilnění. Za podstatnou v případě žalobkyně soud rovněž považuje skutečnost, že uvedený incident byl v případě žalobkyně ojedinělý. Žalobkyně neuvedla, že by před tím (žalobkyni bylo v době incidentu cca 39 let) nebo poté k něčemu podobnému došlo ať již ze strany zmíněného gangu, či jiné organizace (např. Boko Haram či Islámský stát). K obavě žalobkyně z gangu z důvodu nahlášení incidentu na policii soud konstatuje, že žalobkyně neuvedla, že by ji nebo jejího otce členové gangu následně kontaktovali či jim dokonce vyhrožovali, přičemž na stejné adrese žalobkyně žila ještě šest měsíců od útoku a její otec se podle tvrzení žalobkyně přestěhoval až v lednu 2021, tedy více než dva roky po incidentu.
37. Dále se soud zabýval obavou žalobkyně z muže z Milána. Ačkoli v žalobě tuto skutečnost žalobkyně nijak nezmiňovala, ve správním řízení ji uvedla jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu, a proto soud považoval za vhodné se k ní vyjádřit. K této obavě žalobkyně žalovaný na stranách 12 až 13 napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že ji považuje za azylově irrelevantní, jelikož nijak nesouvisí s životem žalobkyně v Nigérii či důvodem opuštění nebo bezpečného návratu do země původu. Žalovaný dále upozornil na rozpory ve výpovědích žalobkyně a zpochybnil jejich pravdivost. Soud předně podotýká, že ze znění § 12 písm. b) zákona o azylu je zřejmé, že z pohledu tohoto ustanovení se hodnotí toliko důvodná obava žadatele o mezinárodní ochranu z pronásledování ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Soud v této souvislosti tedy zvláště hodnotil, zda by muž z Milána pro žalobkyni představoval hrozbu v zemi jejího původu. K tomuto soud taktéž poznamenává, že žalobkyně s tímto mužem se setkala až po svém odjezdu ze země původu. Po prostudování tvrzení žalobkyně, které uváděla ve vztahu ke svému pobytu v Miláně, se soud ztotožnil s žalovaným, že obsahují značné rozpory. Na některé z těchto rozporů soud dále poukazuje.
38. O svém příjezdu do Milána žalobkyně dne 10. 12. 2019 sdělila, že když přiletěla, tak pro ni kamarádka nemohla přijet a musela na ni čekat. Dne 25. 4. 2023 uvedla, že při příjezdu do Itálie ji vyzvedl člověk, který ji odvezl na ubytování. Současně rovněž vypověděla, že do Itálie přijela s mužem, který organizoval prostituci. Dne 20. 2. 2024 však popsala, že z letiště se do centra města dostala autobusem. Na letišti se měla setkat s nějakou osobou, která jí řekla, že bude dělat prostitutku. Žalobkyně řekla, že to dělat nebude, odešla na záchod a zjistila si autobus. První noc spala v parku v Miláně. Dodala, že z letiště cestovala s tou osobou, která ji vyzvedla a strávila s ní ani ne tři hodiny. Jednalo se o kamarádku, o níž hovořila ve své první žádosti. Upřesnila, že kamarádka byla prostitutkou, strávila s ní tři hodiny, poté přišel její vedoucí, který žalobkyni vyhrožoval, protože odmítla dělat prostitutku. K dotazu na rozpory mezi jejími výpověďmi sdělila, že z letiště ji odvezl muž i žena. Čekala tam na ni kamarádka a ten muž, šéf kamarádky, který je řidičem autobusu a řídil i ten autobus z letiště. Toto vysvětlení však soud v kontextu dalších rozporů ve výpovědích žalobkyně nepovažuje za věrohodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

39. K délce pobytu v Miláně žalobkyně dne 10. 12. 2019 uvedla, že tam zůstala šest dnů u kamarádky a poté dne 27. 11. 2019 přijela do České republiky. V rámci poskytnutí údajů dne 25. 4. 2023 však uvedla, že v Itálii byla jen jeden den, jelikož člověk, se kterým přijela, obchodoval s prostitutkami, a proto hned z Itálie odjela. Při pohovoru dne 20. 2. 2024 dne uvedla, že v Itálii strávila více dní, protože museli přesehat, ale v Miláně strávila jen jednu noc. S kamarádkou byla jen tři hodiny. Šest dní strávila v hostelu v Brně, ne v Miláně. Tyto zásadní rozdíly podle názoru soudu snižují věrohodnost žalobkyně a jejích výpovědí.
40. Ve vztahu k obavám z muže v Miláně a k okolnostem, jak se dozvěděla o prostituci, dne 10. 12. 2019 žalobkyně uvedla, že kamarádka, u které v Miláně bydlela, se živí prostitucí a vše jí o tom pověděla. Její šéf chtěl, aby pro něj též pracovala, proto odjela. Kamarádka jí řekla, ať jede někam daleko, aby ji nenašli, jinak by ji mohli zabít. Následně dne 25. 4. 2023 vypověděla, že se to dozvěděla na ubytování, kde pochopila, že člověk, který ji vyzvedl na letišti má obchod s prostitucí, a jelikož byla v Nigérii znásilněna, tak odjela. Uvedla, že kontakt na tohoto člověka jí dal kamarád v Nigérii s tím, že se na něj má v Miláně obrátit a že jí pomůže sehnat kancelářskou práci. Z ubytování odešla jen s kabelkou, našla si hostel a volala sestře. Při pohovoru dne 20. 2. 2024 ale žalobkyně uvedla, že na letišti se měla setkat s nějakou osobou, která jí řekla, že bude dělat prostitutku. Žalobkyně řekla, že to dělat nebude, odešla na záchod a zjistila si autobus. Upřesnila, že kamarádka byla prostitutkou, strávila s ní tři hodiny, poté přišel její vedoucí, který žalobkyni vyhrožoval, protože odmítla dělat prostitutku. V reakci na dotaz k nesouladu jejích výpovědí týkajících okolností, za kterých se dozvěděla o prostituci, uvedla, že asi bude chyba někde v překladu. Na letišti na ní čekala kamarádka a její šéf, zavezli ji do bytu, kde jí řekli, že bude dělat prostitutku. Žalobkyně řekla, že to dělat nemůže, šla na toaletu, vzala si sebou jen malou taštičku a odešla z bytu.
41. Tyto rozpory i pro jejich množství soud nepovažuje za pouhé drobné nesrovnalosti. Soud tvrzení žalobkyně ohledně okolností jejího příjezdu, pobytu v Miláně a setkání s mužem, který jí údajně vyhrožoval, považuje za nevěrohodná, a proto neuvěřil ani jejímu tvrzení, že by zmiňovaný muž z Milána byl pro žalobkyni v Nigérii hrozbou. Skutečností, zda by muž z Milána byl pro žalobkyni hrozbou, se zabýval žalovaný na straně 17 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že neexistuje logické vysvětlení, proč by žalobkyně byla pro uvedeného muže i po několika letech důležitá, aby usiloval o její vyhledání. Za zásadní považoval skutečnost, že soukromá osoba, bez pravomocí a schopností kontrolovat pohyb civilních osob vstupujících do Nigérie, nemůže logicky být způsobilá nalézt jednu ženu v zemi s 220 miliony obyvatel a desítkami mezinárodních letišť. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a dodává, že podle Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 10. 2023, č. j. 126255-6/2023-LPTP, v Nigérii neexistuje centrální evidence obyvatel a získat novou identitu je snadné, neboť nový rodný list lze získat na základě čestného prohlášení.
42. Soud nepřehlédl ani značné rozpory ve výpovědích žalobkyně týkající se okolností útoku a jejího znásilnění (např. počet útočníků; kde se nacházela žalobkyně; kdy byl postřelen či zastřelen její bratr; kde se při vniknutí útočníků nacházel její otec; jak došlo k jejímu pořezení). Dne 10. 12. 2019 žalobkyně vypověděla, že před rokem byla znásilněna pěti muži, kteří přišli k nim domů, zastřelili jejího bratra a poté ji znásilnili. Dne 25. 4. 2023 a 20. 2. 2024 tvrdila, že do jejich bytu vnikli čtyři muži a znásilnili ji. Vysvětlení, že překladatel udělal dne 10. 12. 2019 chybu, prý uvedla, že v místnosti bylo pět mužů a čtyři ji znásilnili, nepovažuje soud za věrohodné, protože v pozdějších výpovědích žalobkyně mluvila o

čtyřech mužích, kteří vnikli do jejich bytu, nikoli o pěti. Dne 25. 4. 2023 žalobkyně dále uvedla, že jejího bratra zastřelili, když ji chtěl znásilnit čtvrtý útočník, tj. až poté, kdy ji znásilnili tři útočníci, nikoli před znásilněním. Dne 25. 4. 2023 žalobkyně uvedla, že k nim přišel soused, a když otevírala, útočníci ji natlačili dovnitř; otec byl na balkóně. Následně však dne 20. 2. 2024 žalobkyně tvrdila, že otec sledoval televizi, a když útočníci vešli do bytu, ona vyšla z koupelny. Výpovědi žalobkyně se tak rozcházejí v tom, kdo vpustil útočníky dovnitř, kde v té chvíli byla žalobkyně a kde její otec. Výpověď ze dne 20. 2. 2024, že na stehně má velkou značku, protože používali nůž, aby z ní stáhli oblečení, je v rozporu s její předchozí výpovědí ze dne 25. 4. 2023, že před vniknutím útočníků do jejich bytu chtěla jít do koupelny, nebyla oblečená a měla na sobě jen osušku.

43. Byť mohou být tyto rozpory vysvětlitelné dlouhou dobou od události i jejím traumatizujícím zážitkem, soud zdůrazňuje, že výpovědi žalobkyně byly značně rozporné i v jiných skutečnostech. Již výše soud poukázal na řadu rozporů týkajících se příjezdu žalobkyně do Milána a okolností, za kterých se dozvěděla o prostituci. Po prostudování jednotlivých výpovědí žalobkyně soud zaznamenal i rozpory týkající se dalších skutečností. Při pohovoru dne 25. 4. 2023 žalobkyně uvedla, že muž z Milána v prosinci 2022 přijel za jejím otcem, který poté v lednu 2023 zemřel. V rámci pohovoru dne 20. 2. 2024 však žalobkyně uvedla, že její otec zemřel v září (bez uvedení roku). V rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí navíc tvrdila, že otec zemřel několik měsíců po události (ke znásilnění mělo dojít na podzim 2018). U pohovoru ze dne 25. 4. 2023 žalobkyně uvedla, že vystudovala univerzitu v Lagosu. Dne 10. 12. 2019 však uvedla, že chtěla chodit do školy, ale její otec si to nemohl dovolit. Při pohovoru dne 25. 4. 2023 uvedla, že o italské vízum žádala, neboť předtím o České republice neslyšela. Když jí sestra řekla, že žije v České republice, už měla požádáno o italské vízum. Dodala, že v Nigérii se o České republice nic neví, ví se o státech jako je Itálie, Francie a Německo. Dne 10. 12. 2019 však uvedla, že vždycky chtěla studovat v České republice, ale nebylo to možné. Češi jsou podle ní vzdělaní a dobří lidé. Italské vízum si vyřídila, protože chtěla nějaké vízum do Evropy. Její kamarád jí řekl, že má program, v němž vízum vyřídí. Také jí řekl, že má jet do České republiky nebo do Francie. České republika vydává víza jenom studentům a francouzské vízum také není možné získat. Ona si vybrala Českou republiku, protože se jí líbí zdejší klima, hodně o České republice četla. Rovněž má kamarádku ze Saudské Arábie, která je vdaná za Čecha. Výpovědi žalobkyně byli i nejednotné ohledně kontaktů s její sestrou. Při pohovoru dne 20. 2. 2024 žalobkyně nejprve uvedla, že se sestrou byla v kontaktu již v Nigérii, kdy spolu mluvily telefonicky. Následně však uvedla, že kontakt na sestru dostala od kamaráda, až když přijela do Milána, tedy za svého pobytu v Nigérii se sestrou v kontaktu nebyla.
44. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2020 č. j. 1 Azs 422/2019-43, na který rovněž poukázala žalobkyně v žalobě, vyplývá, že „v případech, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem, zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Věřohodná výpověď žadatele je pak dostatečným důkazním prostředkem, kterým žadatel prokazuje pronásledování vlastní osoby, resp. hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. Pokud má správní orgán ohledně předestřené příběhu pochybnosti, je na něm, aby shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Správní orgán musí dát žadateli při pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby mohl předestřít podrobně svůj příběh, a to včetně všech detailů, které jsou často důležitým vodítkem pro posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

věrohodnosti žadatele. Pokud správní orgán zjistí ve výpovědi určité rozpory, musí mít žadatel možnost tyto nesrovnalosti vysvětlit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54). Pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie a jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, je třeba z jeho výpovědi vycházet“.

45. Soud komplexně zhodnotil výpovědi žalobkyně a dospěl k závěru, že obsahují celou řadu nesrovnalostí týkajících se útoku, při kterém byla znásilněna, jejího příjezdu do Milána, jakož i dalších skutečností. Na řadu rozporů byla žalobkyně dotázána při pohovoru dne 20. 2. 2024, kdy měla možnost je vysvětlit. Většinu z nich však žalobkyně odůvodňovala špatným překladem ze strany tlumočnicka. K tomu soud uvádí, že při pohovorech dne 10. 12. 2019, 25. 4. 2023 (mezi kterými jsou časté rozpory), jakož i dne 20. 2. 2024 (při kterém byla na rozpory dotázána) byl vždy přítomen tlumočnický průkaz a u protokolu ze dne 20. 2. 2024 se pak nachází výpis ze seznamu znalců, tlumočnicků a překladatelů. Podle těchto dokladů byly přítomné tlumočnice oprávněny tlumočit z a do jazyka anglického. Současně si žalobkyně protokoly ze dne 10. 12. 2019, 25. 4. 2023 i 20. 2. 2024 vždy nechala přetlumočit a následně je podepsala, aniž by k nim uvedla nějaké připomínky. K protokolům ze dne 25. 4. 2023 a 20. 2. 2024 pak výslovně uvedla, že nemá žádné námítky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí. Soud proto neuvěřil vysvětlení žalobkyně, že nesrovnalosti v jejích výpovědích byly způsobeny překladem, a toto vysvětlení shledal účelovým. S ohledem na zjištěné nesrovnalosti pak soud uzavírá, že výpovědi žalobkyně nelze považovat za zcela věrohodné.
46. K tvrzení žalobkyně, podle kterého při jednom z pohovorů fyzicky ukázala jizvy pracovníkovi provádějícímu pohovor, soud uvádí, že tato skutečnost z žádného protokolu o pohovoru nevyplývá. Soud rovněž souhlasí se žalovaným, že nebylo prokázáno, že na fotografiích zachycujících zmíněné jizvy je skutečně žalobkyně; na fotografiích je pouze část těla, tudíž vyfotografovanou osobu nelze bez dalšího ztotožnit se žalobkyní.
47. Soud se tedy ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobkyni nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo hrozba takového pronásledování v případě jejího návratu do vlasti.
48. Žádné skutečnosti svědčící pro udělení mezinárodní ochrany z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebo v § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny, ani je žalobkyně netvrdila. Soud proto konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
49. Pokud jde o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Z judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že za

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žalobkyně v rámci správního řízení opakovaně uvedla, že trpí onemocněním HIV, k čemuž doložila i lékařské zprávy.

50. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se udělením humanitárního azylu podrobně zabýval na straně 14 a vzal v úvahu celou řadu výše uvedených skutečností. Především si jako podklad svého rozhodnutí opatřil lékařskou zprávu od ošetřující lékařky žalobkyně MUDr. K. z Fakultní nemocnice Bulovka ze dne 27. 10. 2023 a Informaci EUAA – MedCOI ze dne 5. 4. 2024, č. j. AVA 18010, týkající se dostupnosti lékařské péče v Nigérii, a to s ohledem na zdravotní obtíže žalobkyně (onemocnění HIV), a neshledal, že by v Nigérii nebyla poskytována potřebná zdravotní péče. Soud ve shodě s žalovaným, aniž by jakkoli snižoval závažnost zdravotních potíží, kterými žalobkyně trpí, konstatuje, že z lékařské dokumentace obsažené ve správním spisu nevyplývá, že by zdravotní obtíže žalobkyně měly být život ohrožující a že by vyžadovaly nákladnou či specializovanou léčbu, která by nebyla v zemi původu žalobkyně dostupná. Z lékařské zprávy MUDr. K., která je součástí správního spisu, vyplývá, že prognóza žalobkyně je velice dobrá a nejeví se, že by ji onemocnění HIV omezovalo v jejím životě. Podle lékařky mohla žalobkyně vykonávat jakékoli povolání, léčebná terapie žalobkyně není fixní a lze ji upravovat podle rozhodnutí HIV specialisty, tudíž není vázána na zemi, ve které žalobkyně pobývá. Žalobkyně v žalobě ani při jednání netvrdila, že by se její zdravotní stav, pokud jde o onemocnění HIV, zhoršoval. Soud dodává, že sama žalobkyně ve správním řízení uvedla, že pracuje, a tedy ji toto onemocnění v pracovním životě neomezuje. Uvedené onemocnění ostatně žalobkyni nebránilo ani v tom, aby cestovala po Evropě (v roce 2019 z Itálie do České republiky, poté v roce 2020 do Francie, kde pobývala až do roku 2023, poté návrat do České republiky).
51. Samotný fakt, že žalobkyně trpí zdravotními obtížemi, nepředstavuje důvod pro udělení humanitárního azylu, neboť z podkladů opatřených žalovaným vyplývá, že zdravotní stav žalobkyně není akutní a že léčba HIV je v Nigérii dostupná. V této souvislosti soud rovněž připomíná, že podle informací poskytnutých žalobkyní jí bylo onemocnění HIV diagnostikováno ještě v Nigérii a byla jí nabídnuta lékařská péče, kterou však nepodstoupila. Byť zdravotní systém v Nigérii s největší pravděpodobností nedosahuje kvalit českého zdravotního systému, nejedná se o takový propastný rozdíl, aby bylo možné v případě vycestování žalobkyně do Nigérie hovořit o nebezpečí vážné újmy. V tomto směru soud odkazuje rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005-68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69), ze které vyplývá, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu.
52. K žalobkyní udávaným pokusům o sebevraždu soud předně uvádí, že o nich žalobkyně poprvé hovořila až dne 20. 2. 2024, kdy nejprve uvedla, že se jednalo o dva a poté o tři pokusy. Za podstatnou považuje soud skutečnost, že tyto pokusy se podle žalobkyně odehrály v řádu několika měsíců po jejím znásilnění. Jakkoli soud připouští, že na psychický stav žalobkyně mohla mít vliv skutečnost, že odjela ze země původu, podle soudu rovněž není zanedbatelné i časové hledisko. Podle shromážděných podkladů není vnitřní přesídlení v rámci Nigérie nijak omezováno. Z informací o zemi původu rovněž vyplývá, že psychologická pomoc je pro oběti znásilnění v Nigérii dostupná, přičemž sama žalobkyně využila služeb terapeutky. Soud chápe, že znásilnění bylo pro žalobkyni traumatizujícím

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zážitkem, avšak je nutné si uvědomit, že s následky znásilnění, které mají vliv na jejich psychický stav, se potýkají ženy na celém světě. S ohledem na výše uvedené nelze podle soudu možnost zhoršení psychického stavu žalobkyně považovat za azylově relevantní důvod, zvláště za situace, kdy žalobkyně má možnost se v rámci země svého původu přestěhovat na jiné místo a zároveň je zde dostupná potřebná psychologická péče a pomoc. Soud proto plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

53. Soud se dále zabýval skutečností, zda žalobkyni při návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se žalovaný zabýval na stranách 14 až 18 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu pak uvedl, že zhodnotil výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího pobytu před odchodem z vlasti včetně jejích motivů odchodu z vlasti i aktuální informace o zemi původu žalobkyně. K znásilnění žalobkyně uvedl, že bylo provedeno nelegální ozbrojenou skupinou, přičemž toto jednání je v Nigérii trestné a policie popsané činy vyšetřuje, což se stalo i v případě žalobkyně. Připustil, že výskyt násilí na ženách je v Nigérii větší než např. ve vyspělých státech světa. Nesouhlasil ale s názorem, že obava z opakování znásilnění je namístě, jelikož z historie pobytu žalobkyně před napadením v prosinci 2018 a po něm je patrné, že k žádnému útoku na její osobu nebo jejího otce nedošlo. Podle žalovaného žalobkyně zemi původu neopustila z obav z opakování násilí, ale aby se lépe vypořádala s traumatickými vzpomínkami. Konstatoval, že nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Soud má tedy za to, že žalovaný se dostatečně zabýval možnostmi udělení doplňkové ochrany žalobkyni. Rovněž vysvětlil, proč dospěl k závěru, že žalobkyni při návratu do vlasti nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Stejně tak se na stranách 15 a 16 napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval zprávami doloženými žalobkyní ve správním řízení.
54. K otázce udělení doplňkové ochrany soud předně odkazuje na část odůvodnění týkající se neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, kde se podrobně věnoval žalobkyní tvrzeným skutečnostem.
55. K námitce žalobkyně, že v případě jejího nuceného návratu do země původu by jednoznačně došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, soud podotýká, že v případě zemí, ve kterých panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, nelze ještě obecně vyvozovat, že všichni obyvatelé dané země jsou státními orgány pronásledováni ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních smluv. Žalobkyně však především nijak nekonkretizovala v této své námitce, v čem spatřuje jednoznačné porušení Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků a článků 3 a 6 Úmluvy. Proto lze jen rovněž obecně konstatovat, že z veškerých shromážděných materiálů o zemi původu žalobkyně nikterak nevyplývá jakákoli aktivní perzekuce navrátilců s tím, že z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 10. 2023, č. j. 126255-6/2023-LPTP, vyplývá, že neúspěšní žadatelé se po návratu bez problémů zařadí do běžného života nigerijské společnosti. Nigérie nepostihuje své občany za to, že se v zahraničí pokusili získat mezinárodní ochranu, ani toto vůbec nesleduje a předchozí pobyt v zahraničí rovněž není předmětem diskriminace. Z výpovědi žalobkyně podle soudu nevyplývá, že by byla v zemi původu vystavena mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení. Skutečnost, že žalobkyně po svém znásilnění zažívala nevhodné komentáře ze strany lidí, kteří o znásilnění věděli, nedosahovala podle

soudu takové intenzity, aby ji bylo možné označit za pronásledování. Žalobkyně rovněž mohla využít přesídlení do jiné části země, což podle výše citované informace není složité, neboť v Nigérii je velmi snadné získat novou identitu. Žalovaný podle zdejšího soudu správně usoudil, že žalobkyně neuvedla nic, co by ukazovalo na to, že by se na její situaci mělo něco změnit, a byla tak v případě návratu takovému nebezpečí bezprostředně vystavena.

56. K námitce žalobkyně, že nemůže území České republiky opustit z důvodů, na které žalovaný vůbec nebral zřetel, soud předně uvádí, že žalobkyně nspecifikovala, které důvody měla na mysli. Žalobkyně k tomu rovněž uvedla, že při hodnocení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života dochází k určité duplicitě s vydáváním stanoviska Ministerstva vnitra. Podle soudu tedy žalobkyně měla na mysli její rodinný a soukromý život na území České republiky, který je právě posuzován ze strany Ministerstva vnitra. K tomuto soud uvádí, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany správní orgány toliko posuzují situaci v zemi žadatele o mezinárodní ochranu. Zkoumání rodinného a soukromého života žadatele na území České republiky je pak součástí případného řízení o jeho správním vyhoštění. Toto řízení je však zcela nezávislé na řízení ve věci mezinárodní ochrany, a pro nyní řešenou věc je tak zcela irelevantní.
57. S ohledem na výše uvedené se soud ztotožnil s názorem žalovaného, neboť tvrzení žalobkyně uvedená během řízení o udělení mezinárodní ochrany nesvědčí o reálné hrozbě nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, tedy nejsou relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
58. K namítanému porušení čl. 3 a 8 Úmluvy a porušení práva žalobkyně na lékařskou péči, soud podotýká, že návrat do Nigérie nemusí nutně znamenat zhoršení zdravotního stavu žalobkyně. Z pohledu soudu jde o pouhou nepodloženou spekulaci. Jak již soud uvedl výše, žalobkyně netvrdila, že by se její zdravotní stav, pokud jde o onemocnění HIV, po vydání napadeného rozhodnutí jakkoli zhoršil. Lze proto odkázat na lékařskou zprávu MUDr. K. ze dne 27. 10. 2023, podle které je prognóza žalobkyně velice dobrá a nejeví se, že by ji onemocnění HIV omezovalo v jejím životě; žalobkyně mohla vykonávat jakékoli povolání, léčebná terapie žalobkyně není fixní a lze ji upravovat podle rozhodnutí HIV specialisty, tudíž není vázána na zemi, ve které žalobkyně pobývá. Chybějící zázemí v Nigérii představuje toliko přechodný problém, žalobkyně ostatně neměla zázemí ani v České republice, když sem v roce 2023 opětovně přicestovala. Také zde si musela žalobkyně sehnat lékaře a zařídit zdravotní pojištění. Lze proto očekávat, že totéž zvládne i v případě návratu do Nigérie. Před vycestováním navíc může svou zdejší lékařku požádat o dostatečnou zásobu léků, aby tyto přechodné problémy překonala. Soud však zároveň opakuje, že onemocnění HIV není v případě žalobkyně život ohrožující, tudíž není na překážku tomu, aby se vrátila do Nigérie, kde v tomto ohledu prokazatelně existuje dostupná lékařská péče. Soud proto ani neshledal, že by došlo k namítanému porušení mezinárodních závazků České republiky.
59. Soud rovněž nesdílí názor žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal dostatečně s otázkou, zda země jejího původu je místem s plnou garancí lidských práv, o čemž podle žalobkyně vypovídá přístup státního aparátu k jejímu bratrovi. Předně z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný dospěl k závěru o plné garanci lidských práv v zemi původu žalobkyně bez dalšího. Naopak sám i na základě zpráv předložených žalobkyní připustil, že ohledně násilí na ženách není v Nigérii dobrá situace a existují určité nedostatky; poté však přezkoumatelně vysvětlil, proč tuto skutečnost nepovažuje za hrozbu nebezpečí relevantní z pohledu zákona o azylu právě pro žalobkyni. Soud rovněž poznamenává, že žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

netvrdila nic o problémech svého bratra se státními orgány, ani o okolnostech případného vyšetřování jeho smrti.

60. Lze tedy shrnout, že žalobkyně během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedla žádné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobkyně, na jejíž tvrzení řádně reagoval.
61. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a zákonné. V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
63. Soud v tomto řízení usnesením ze dne 13. 6. 2025 ustanovil tlumočnici z jazyka anglického, která při jednání konaném dne 28. 7. 2025 tlumočila pro žalobkyni z jazyka českého do jazyka anglického a naopak. Po vyčíslení nákladů přizná soud této tlumočnici odměnu a náhradu hotových výdajů. Vyplacením této částky vzniknou náklady České republiky (§ 59 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobkyně je ze zákona osvobozena od soudních poplatků [§ 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů], nelze procesně neúspěšné žalobkyni uložit povinnost tyto náklady státu nahradit. Soud proto vyslovil, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. července 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.